

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	1
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ.....	5
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	7
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	9
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	10
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	15
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	16
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ.....	17

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 55/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy po zakończeniu postępowania o zniesienie współwłasności, w którym doszło do zawarcia ugody, osoba otrzymująca spłatę bez zastrzeżenia obowiązku zapłaty odsetek na wypadek uchybienia terminowi płatności, może następnie dochodzić tych odsetek w odrębnym procesie?”

III CZP 56/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w wypadku ponownego zawarcia małżeństwa przez jedną ze stron procesu rozwodowego, w którym wadliwie stwierdzono prawomocność orzeczenia rozwodowego dopuszczalne jest rozpoznanie apelacji od tego wyroku złożonej przez drugą stronę?”

III CZP 57/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„a) Czy częściowe – w rozumieniu art. 505 § 2 zd. 1 k.p.c. –

zaskarżenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym polega tylko na wniesieniu sprzeciwu przez jednego ze współpozwanym o to samo roszczenie albo co do niektórych (ale nie wszystkich) roszczeń objętych nakazem zapłaty (art. 505 § 2 k.p.c.), czy też może polegać na wniesieniu sprzeciwu jedynie w stosunku do części roszczenia zasądzonego nakazem zapłaty?

b) czy w przypadku częściowego zaskarżenia nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, tj. co do niektórych roszczeń lub części roszczenia (w przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze), od powoda – na podstawie § 9 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 154, poz. 753 ze zm.) – pobiera się trzy czwarte wpisu liczonego od wartości części zaskarżonej sprzeciwem czy też od całej dochodzonej pozwem kwoty?”

III CZP 58/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepisy ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym i przepisy wprowadzające tę ustawę mogą stanowić podstawę wpisu – przerejestrowania do KRS osoby prawnej – Zrzeszenie Właścicieli Nieruchomości, która uzyskała osobowość prawną na mocy ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. – Prawo Lokalowe i która to ustawa następnie została uchylona, a w obecnym stanie prawnym brak przepisów regulujących prowadzenie rejestru Zrzeszeń?”

III CZP 59/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sprawa dotycząca ustalenia prawa do dysponowania grobem z pochowanymi zmarłymi należy do kategorii spraw wymienionych w art. 17 pkt 1 k.p.c.?”

III CZP 60/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu innemu niż orzeczenie sądu, albo ugoda sądowa obok wpisu sądowego, o którym mowa w § 54 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 141, poz. 948) pobiera się również opłatę kancelaryjną za klauzulę wykonalności, o której mowa w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1996 r. w sprawie wysokości opłat kancelaryjnych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 139, poz. 650)?”

III CZP 61/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dla potrzeb podziału nieruchomości – w świetle art. 92 i 94 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami w związku z treścią ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – o kwalifikacjach nieruchomości wykorzystywanych na cele rolne i

leśne, dla których nie opracowano miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, rozstrzyga wpis do ewidencji gruntów i budynków?”

III CZP 62/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przy rozpatrywaniu zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające zażalenie na postanowienie oddalające wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, sąd drugiej instancji, w razie zgłoszenia przez wnoszącego zażalenie wniosku, w trybie art. 380 k.p.c., o rozpoznanie postanowienia oddalającego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia i w razie uznania, że istnieją podstawy do uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu, zmienia postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu i przywraca termin oraz uchyla postanowienie odrzucające zażalenie, czy też tylko uchyla zaskarżone postanowienie?”

III CZP 63/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 788 § 1 k.p.c. znajduje zastosowanie do umowy przelewu wierzytelności egzekwowanej, zawartej w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego na rzecz zbywcy tej wierzytelności?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 39/04 – z dnia 5 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie

1. Po wejściu w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o zaliczaniu na poczet ceny sprzedaży albo opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa wartości nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami państwa polskiego (Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 39), dopuszczalna jest droga sądowa o ustalenie, że powód bądź jego poprzednicy prawni pozostawili poza obecnymi granicami państwa nieruchomość, do której przysługiwało im prawo własności.

2. Odmówiono podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

III CZP 40/04 – z dnia 5 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

Przepisy art. 826 § 1 i 2 k.c. stosuje się w razie niewykonania przez ubezpieczającego, przewidzianego w ogólnych warunkach ubezpieczenia, obowiązku zawiadomienia ubezpieczyciela o kradzieży pojazdu.

III CZP 41/04 – z dnia 5 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

W świetle art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 595 ze zm.) ogłoszenie upadłości spółki jawnej nie uzasadnia uwzględnienia wniosku

wspólnika o ogłoszenie jego upadłości, jeżeli wierzyciele spółki nie domagali się zaspokojenia od niego swoich wierzytelności.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 300/01 – wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r.

Bieg trzyletniego terminu przedawnienia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (art. 442 § 1 zdanie pierwsze k.c.), polegającej na obowiązku spełnienia przez poszkodowanego świadczenia pieniężnego, rozpoczyna się od dnia wymagalności tego świadczenia.

I CKN 316/01 – wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r.

1. Roszczenie banku o zwrot kwoty wypłaconej w wykonaniu nieważnej gwarancji bankowej (art. 410 k.c.), jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawnia się z upływem trzyletniego terminu (art. 118 k.c.).

2. Bieg przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania bezterminowego rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zdanie drugie w zw. z art. 455 k.c.), niezależnie od świadomości uprawnionego co do przysługiwania mu roszczenia.

IV CKN 103/01 – wyrok z dnia 16 maja 2003 r.

Zmiana celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste, będącego podstawą udzielenia bonifikaty opłaty rocznej, jest – zgodnie z art. 73 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o

gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543 ze zm.) – wyłączną przesłanką jej wypowiedzenia także wtedy, gdy nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

IV CKN 378/01 – wyrok z dnia 21 maja 2003 r.

Bieg terminu przedawnienia określonego w art. 442 § 1 zdanie drugie k.c. nie może się rozpocząć przed powstaniem szkody.

IV CKN 305/01 – wyrok z dnia 9 lipca 2003 r.

Tak zwana umowa deweloperska, na podstawie której zamawiający jest zobowiązany do zapłaty całej należności za wybudowanie lokalu, ustanowienie jego odrębnej własności i przeniesienie jej na zamawiającego, nie jest umową przedwstępną (art. 389 k.c.).

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 25/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy regulacja art. 185a § 2 k.p.k. odnosi się do postępowania w ogólności, czy tylko do etapu postępowania przygotowawczego;

2. w wypadku, gdy odpowiedź na pierwsze z postawionych pytań wskazywałaby na rozszerzenie tego unormowania również na etap postępowania sądowego, jaki powinien być wtedy właściwy skład sądu?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 11/04 – z dnia 26 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu:

„Czy zachowanie sprawcy kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, w stosunku do którego wcześniej Sąd prawomocnie orzekł tytułem środka karnego, bądź zabezpieczającego zakaz prowadzenia pojazdów stanowi dwa odrębne czyny zabronione, jeden określony w art. 244 k.k., drugi zaś w art. 178a § 1 lub 2 k.k., czy też jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 lub 2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 14/04 – z dnia 26 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu

W razie skazania kilku oskarżonych, sąd zasądza jeden ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism określony w § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm.) od wszystkich oskarżonych według zasad słuszności (art. 633 k.p.k.).

I KZP 15/04 – z dnia 26 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„Czy zawarta w art. 456 k.p.k. reguła, że sąd odwoławczy o utrzymaniu w mocy, uchyleniu lub zmianie wyroku sądu pierwszej instancji orzeka wyrokiem znajduje zastosowanie również wówczas, gdy zaskarżone zostało same uzasadnienie wyroku?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 16/04 – z dnia 26 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Artykuł 249 § 4 k.p.k. stanowi podstawę stosowania tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej, w stosunku do której Minister Sprawiedliwości, na podstawie art. 19 Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. (Dz. U. 1994 r. Nr 70, poz. 307), postanowił o odroczeniu jej wydania.

I KZP 17/04 – z dnia 26 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku

W rozumieniu art. 64 § 2 k.k. odbycie całości lub części ostatniej kary (orzeczonej w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k.) oznacza odbycie tej kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 316/03 – wyrok z dnia 6 maja 2004 r.

Zamiar przywłaszczenia rzeczy powierzonej (art. 284 § 2 k.k.), realizujący się w rozporządzeniu przez sprawcę tą rzeczą jak własną (*animus rem sibi habendi*) nie obejmuje nieuprawnionego (niezgodnego z wolą powierzającego) wykorzystania jej, nawet w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, o ile nie towarzyszy mu cel definitywnego włączenia tej rzeczy do majątku sprawcy.

V KK 37/04 – postanowienie z dnia 3 czerwca 2004 r.

Skutek czynu zabronionego określonego w art. 160 § 1 k.k. może urzeczywistniać się także w zwiększeniu stopnia narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, które wystąpiło już wcześniej, ale jeśli zarzuconym zachowaniem jest nieumyślne zaniechanie ciężącego na oskarżonym obowiązku zapobiegnięcia skutkowi, to warunkiem pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 160 § 2 i 3 k.k. jest obiektywne przypisanie mu takiego skutku. Będzie on spełniony wtedy, gdy zostanie dowiedzione, że pożądane zachowanie alternatywne, polegające na wykonaniu przez oskarżonego ciężącego na nim obowiązku, zapobiegłoby realnemu i znaczącemu wzrostowi stopnia tego narażenia.

III KK 419/03 – wyrok z dnia 8 czerwca 2004 r.

Uniemożliwienie porozumienia się oskarżonego z obrońcą

podczas nieobecności innych osób, w trakcie prowadzenia istotnych z punktu widzenia obrony czynności procesowych w fazie postępowania sądowego może stanowić bezwzględną przyczynę odwoławczą przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 10 *in fine* k.p.k., jeżeli zostanie ustalone, że jest równoważne z nieuczestniczeniem obrońcy niezbędnego w czynnościach, w których udział jego jest obowiązkowy.

III KZ 15/04 – postanowienie z dnia 24 czerwca 2004 r.

Jeżeli sąd odwoławczy, po rozpoznaniu sprawy z powodu apelacji strony, dojdzie do przekonania, że apelacja jest oczywiście bezzasadna (art. 457 § 2 k.p.k.), to utrzymując zaskarżony wyrok w mocy obowiązany jest wskazać w wyroku, iż czyni tak uznając apelację za oczywiście bezzasadną. W przeciwnym wypadku, przy braku takiego rozstrzygnięcia, uzasadnienie wyroku sporządza się z urzędu, zgodnie z art. 457 § 1 k.p.k.

V KK 74/04 – postanowienie z dnia 25 czerwca 2004 r.

Zachowanie nauczyciela akademickiego związane z wykonywaniem przez niego obowiązków o jakich mowa w art. 99 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385 ze zm.), stanowi realizację jednego z konstytucyjnych zadań państwa (art. 70 ust. 1 Konstytucji RP) i spełnia kryterium pełnienia funkcji publicznej.

V KK 101/04 – wyrok z dnia 25 czerwca 2004 r.

Wydanie wyroku uniewinniającego w razie stwierdzenia, że czyn zarzucony oskarżonemu nie zawiera znamion czynu zabronionego, jest powinnością sądu, także i w stadium

postępowania kasacyjnego, jeśli tylko przypisanie popełnienia czynu zawierającego znamiona czynu zabronionego (w formie wyroku skazującego, orzeczenia umarzającego postępowanie na podstawie przepisów ustawy o amnestii, orzeczenia warunkowo umarzającego postępowanie, itp.) nastąpiło po rozpoczęciu przewodu sądowego przed sądem pierwszej instancji, zaś sąd kasacyjny dokona odmiennej oceny prawnej, stwierdzającej oczywistą niesłuszność tak poczynionego ustalenia (art. 414 § 1 zd. 2 w zw. z art. 458 i art. 518 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k.).

III KK 34/04 – postanowienie z dnia 1 lipca 2004 r.

W świetle art. 12 § 3 k.p.k. nie wyrażenie zgody przez prokuratora – w postępowaniu przygotowawczym – na cofnięcie wniosku o ściganie, nie rodzi obowiązku ponownego rozstrzygnięcia tej kwestii przez sąd po wpłygnięciu aktu oskarżenia.

I KZP 11/04 – postanowienie z dnia 26 sierpnia 2004 r.

Prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wbrew wcześniej orzeczonemu zakazowi prowadzenia takiego pojazdu, stanowi jeden czyn, wypełniający znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I PZP 7/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 30 ust. 6 ustawy – Karta Nauczyciela (jedn. tekst: Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) stanowi podstawę indywidualnych roszczeń nauczycieli o zapłatę wynagrodzenia za pracę w wysokości określonej w art. 30 ust. 3 i 4 Karty Nauczyciela jako średnie wynagrodzenie nauczycieli?”

II UZP 9/04

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy prawo do emerytury ulega zawieszeniu na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), jeżeli emeryt nie rozwiąże wszystkich stosunków pracy wiążących go ze wszystkimi pracodawcami, u których pozostawał w zatrudnieniu bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, także w wypadku, gdy przy ustalaniu emerytury i jej wysokości uwzględnione zostały okresy i zarobki z tytułu zatrudnienia uzyskiwane przez emeryta tylko u niektórych spośród tych pracodawców?”

**UCHWAŁY IZBY PRACY,
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

II UZP 7/04 – z dnia 11 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Sprawa o przekazanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych części składki na ubezpieczenie emerytalne do otwartego funduszu emerytalnego nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych.

I UZP 1/04 – z dnia 19 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi

Urzędnikowi państwowemu, z którym stosunek pracy rozwiązano na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (jednolity tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 ze zm.) emerytura określona w art. 27 ust. 2 tej ustawy przysługuje, jeśli wszystkie warunki do jej nabycia spełnił przed rozwiązaniem stosunku pracy.

I PZP 4/04 – z dnia 25 sierpnia 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach:

„Czy, opisany normą art. 168 k.p., obowiązek udzielania tzw. zaległego urlopu może być zrealizowany w drodze jednostronnej czynności pracodawcy, bez uzgodnienia z pracownikiem?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WK 10/04 – wyrok z dnia 18 maja 2004 r.

Konduktor rewizyjny Zakładu Przewozów Regionalnych Polskich Kolei Państwowych nie jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., jak również nie korzysta z ochrony prawnokarnej funkcjonariusza publicznego na podstawie ustawy szczególnej.

WK 12/04 – postanowienie z dnia 8 czerwca 2004 r.

Wynikające z treści art. 657 § 1 k.p.k. oraz art. 672a k.p.k. uprawnienie Naczelnego Prokuratora Wojskowego do wniesienia kasacji przewidzianej w art. 521 k.p.k. przysługuje mu jedynie w tych sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, w których zgodnie z treścią art. 657 § 2 k.p.k., właściwymi do pełnienia funkcji prokuratora oraz oskarżyciela publicznego są prokuratorzy wojskowi. Nie odnosi się ono zatem do tych spraw, podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, w których na podstawie przepisu szczególnego, a mianowicie art. 45 ust. 2 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu, do pełnienia wymienionych funkcji powołani są wyłącznie prokuratorzy IPN.

WA 11/04 – wyrok z dnia 24 czerwca 2004 r.

W razie zbiegu wyroków sądu rejonowego i wojskowego sądu okręgowego, przy ustalaniu który z tych sądów jest właściwy do

wydania wyroku łącznego, nie można powoływać się na kryterium określone w art. 569 § 2 k.p.k., ponieważ nie ma ono zastosowania w relacji sąd powszechny – sąd wojskowy, a o tym który z tych sądów jest właściwy decyduje wyłącznie kryterium przewidziane w art. 569 §3 k.p.k.